

Szent Maximus beszéde

Keresztelő Szent János születésnapján

A különféle vértanúk ünnepét, kedves atyámiai, jelenvaló életük leáldozása és az általuk Krisztus nevéért vállalt szenvedés szentelte meg nekünk. Mert a régieknek számos elbeszéléséből ismertük meg, hogy a vértanúk közül egyesek kardtól hullottak el, mások tűzben égtek meg, többeket fenevadak fogai szaggattak szét, megszámlálhatatlanul sokuk a legváltozatosabb kínzásokat szenvedte, és így tettek bizonyosságot —megvetvén öntestük halálát— a Krisztusba vetett hitről. Keresztelő Szent János viszont, akinek ünnepén ma örvendezünk, a meddő méhből megszületvén hozott ma a világnak mennyei örömeit.

S míg amazok uralmában vallották meg az Isten Fiát, amikor annak dicsősége már kétségtelenül megnyilvánult, ez prófétai lélektől megvilágosodván már születése előtt látta az Urat, születése után pedig egyedülálló kegyelem kiváltságával mutatott rá. Ez a különös választottság pedig olyannyira előresugározta rá fényét, hogy előbb volt méltó hirdetni az Urat, mintsem megszületett volna, vagy részesült volna a nyelvben, amellyel hirdethetné. Végül Erzsébet, amaz öreg asszony és új anya, aki szülése előtt jövendő fiának szolgálatán örvendezett, midőn eljött hozzá a boldogságos Szűz, mindjárt a köszöntéskor ezt mondta neki: „Íme, hogy a te köszöntésed szava lőn az én fülemben, röpöse a magzat az én méhemben.” [...]

S mennyire illő volt, atyámiai, hogy meddő anyától szülessék, aki a Szűz termékenységét hirdette, hogy annak csodálatos szülését önnön csodálatos születésével jelezze! Az is nagyszerű és ámulatra méltó, hogy Zakariás, a próféta jövendő atyja, mivel azt, ami történt vele, az angyal szavára nem hitte el, saját szavát elvesztette, míg születése után —beteljesedvén az ígért— az új fény hírnöke meg nem oldotta atyja nyelvének béklyóit.

Az ajkat, melyet az angyal zárt be, az angyaltól megígért fiú oldozta föl. Mert midőn a rokonok és a szomszédok kétségben voltak afelől, hogy miként nevezzék a gyermeket, igaz nevének sajátságát, melyet az angyal beszédjéből megtanult, hajdani szavát egyszeriben visszanyervén, a néma atya jelentette ki, hogy a fiú nevét, akinek születését a mennybéli parancs szerint hallgatva várta, ő mondhassa ki, és így megtudja az aggódó öreg, hogy attól kapta vissza önmagát, akiről nem hitte előbb, hogy majd tőle születik, és ne kételkedjék többé, hogy a mennyekből küldetett vagy született az, aki miatt szavának elvesztését és visszanyertét is megtapasztalta.

Mi dicsőségesebb ez áhíthatnál, atyámiai, mi jelesebb e hitnél, melyben a meddő fogan, a Szűz szül, a néma szól, és a gyermekek anyjuk belsőjében játsszák elő az egész világ jövendő vigasságát? Nem is őrizhette meg rendjét az ó törvény alatt a halandó természet, midőn az új kegyelem méltósága által új titok volt készülöben mindenek üdvösségére. [...]

Ford. Földváry Miklós